

CORUL:

...un pamant blestemat.

V-ati nascut si-o sa va intoarceti in aceeași tarana blestemata.

Voi, doi copii, într-o iubire ne-mpacata

RITA: La 47 m deasupra marii, soarele ne arde la 45 de grade, la o distanta de 149.670.700 de metri de pamant. 8 minute. Atat ii ia luminii sa ne prinda din urma.

RITA: Cu 1 minut si 37 secunde mai devreme in fiecare zi, recoltele noastre se usuca mai repede iar apele noastre seaca mai iute.

CORUL:

Verile va dogoresc gurile,

iar iernile va parlesc buzele.

In anul domnului 1928,

Lete isi inchide portile spre lume.

La apus, ultimul tren pleaca din gara

fara sa se uite inapoi.

O nuntă-așteaptă-o-fată.

Ce nu vrea să fie-ncunată.

V.O DUMITRU: Rabdare! Trenul pleaca cu destinatia capitala in aproximativ ora, la ceasul apusului. Pana atunci oricine urca in tren va fi arestat si i se va anula dreptul de a iesi din Lete.

MINO: E oficial.

RITA: Da. E aproape ora.

MINO: Stiu.

DUMITRU: Mino, a mai coborat cineva din trenul ala de 4?

MINO: Doua maicute. Atat. Ziceau ceva de o lume noua, cum ca Lete e taramul ales si ...

DUMITRU: Atat?

MINO: Nimeni nu mai are rabdare...

DUMITRU: Lasa-i s-astepte.

DUMITRU: Toti se plang ca de maine o sa fim uitati. Noi suntem uitati de multa vreme. Astia n-au decat sa...sa plece, sa se duca, sa se calce pe picioare. Trenul asta o sa-i duca departe, dar ei tot uitati au sa ramana.

DUMITRU: Acum 5 ani a coborat din tren o femeie care avea in mana un fume-tigaret.

V.O. DUMITRU: Era cea mai frumoasa femeie pe care am vazut-o vreodata. S-a uitat la mine, s-a oprit in fata teighelei si n-a fost nevoie sa zica nimic.

V.O. DUMITRU: I-am dat o cheie si ea mi-a inapoiat o cheie. In tot timpul ala trebuie sa fi visat cu ochii deschisi la ceva ce niciodata n-o sa am si nici nu merit. M-a rugat sa promit ca n-o sa deschid dulapul pana cand n-o sa se intoarca. De 5 ani, luna de luna, am primit un plic, acelasi plic cu 10 lei inauntru.

DUMITRU: Dulapul 17 ramane inchis.

RITA: A venit Mihail, tata.

DUMITRU: Pai atunci trebuie sa iesim. Preotul ala nu mai are liniste pana nu-mi cununa mie fata. Mino, rezolva cu dulapurile alea, arunca ce e de aruncat si nu uita sa incui usa.

CORUL:

Și astfel li se hotărăște soarta.

Un tată și un mire așteaptă o mireasă

Valiza și-un iubit așteaptă însă pe-aceeași aleasă

Zadarnică e vrerea celor ce nu pricep

O iubire ce se naște-ntr-un loc sterp.

MINO: Multumesc. Multumesc. Pardon.

RITA: Elisa Marcovici.

MINO: Vlad Marcovici.

RITA: Elisa. Ce nume urat. Nu puteai sa-mi spui ca e un nume urat?

MINO: Elisa si Vlad erau cele mai frumoase nume urate acum 5 ani.

RITA: Acum 5 ani! Alice. Puteai sa-mi spui Alice.

RITA: Ai scos paharele?

MINO: Nu.

RITA: Ai scos paharele.

MINO: Am spart paharele anul trecut cand incercam sa prindem autobuzul. Hai sa bem sampania asta rasuflata Aouda Alice Dorothy Elisa Rita Marcovici .

RITA: Pentru cea mai frumoasa femeie din lume.

TEXT PLIC:

”Nu e nimic rau in a fi uitat,

Rita si Mino”.

CORUL:

Peste zeci de ani, nimeni nu o sa
nu mai stie ca in campia arsa a
sudului a existat odata orasul
Lete.

Doi copii pornesc in lume.

Rita si Mino, incununați fără-nvoială
de tată sau de lume.